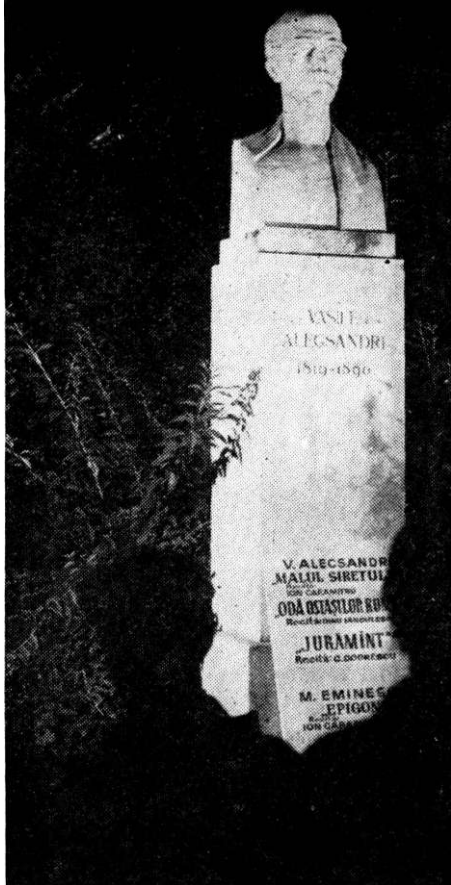

SEBASTIAN COSTIN

În sfârșit, o stagiune estivală!

După ani de interminabile conversații, după decenii de insistențe, de rugăminți, de promisiuni, de tergiversări și de scuze, forurile culturale ale Capitalei au împlinit, în sfârșit, visul cel mai scump al publicului și al presei: o stagiune estivală în adevăratul înțeles al cuvântului.

N-a fost ușor pentru cei care au solicitat-o. Au trebuit să umple kilometri pătrați de hîrtie tipărită, suportînd de nenumărate ori sentimentul umilitor că vorbesc în deșert. Au trebuit să se răstească și să șoptească, să demonstreze și să ironizeze, să împlore și să nu ignore, și toate astea vreme de ani și ani, pînă la descurajare și la lehamite.

N-a fost ușor, desigur, nici pentru cei care au realizat-o. Mai întîi, au trebuit să se scuture de prejudecata că nu se poate. Au trebuit să renunțe la ideea că nu e nevoie. Au trebuit să-și scoată din cap gîndul că publicul nu vrea. Apoi au trebuit să pună cruce dulcii epoci a făgăduielilor din ședințe și să se pună efectiv la treabă: să așeze cap la cap firavele tradiții ale ultimilor ani în materie de spectacol estival și să scoată

din ele un principiu organizatoric, o linie directoare; să găsească idei, locuri, fonduri și mai ales oameni; să organizeze, să amenajeze și să popularizeze, să inspire și să transpire.

Dar această uriașă cantitate de energie nu s-a consumat în zadar. Am trăit o stagiune estivală ideală, ca în visurile noastre cele mai frumoase. O stagiune plină de satisfacții și de surprize, o stagiune bogată și strălucitoare, care n-a avut alt cusur decît acela de a fi, poate, prea bogată și prea strălucitoare, îngreunînd peste măsură opțiunea spectatorilor.

Într-adevăr, turiști în căutare de satisfacții artistice inedite, sau simpli bucureșteni a căror dragoste pentru teatru nu se stinge odată cu venirea sezonului cald, am fost puși cu toții, de-a lungul întregii veri, în fața unor oferte care de care mai tentante. Ce să alegi? Încotro să te îndrepti mai întîi?

Poate către Parcul Libertății, unde, în vecinătatea solemnă a Monumentului Eroilor Patriei, sub lumina strălucitoare a reflectoarelor, se desfășoară un emoționant spectacol

Spectacol de sunet și lumină în Cismigiu. Busturile din rotonda scriitorilor însuflețite de lumina reflectoarelor și glasul actorilor.

Poate către Muzeul Satului, transformat în fiecare amurg, prin magia sunetului și a luminii, într-un imens spectacol etnografic...

Sau poate, pur și simplu, către marile arene în aer liber ale Capitalei, unde teatrele (care anul acesta nu și-au mai luat concediul toate dintr-odată, ci pe rînd, conform unei programări prevăzătoare) prezintă seară de seară cele mai bune spectacole din repertoriul lor curent și nu comedioarele scheletice, „bune pentru sezonul estival“, cu care ne obișnuiseră pînă de curînd în numele curioasei concepții că, vara, spectatorul nu e dispus să gindească...

Pretutindeni, în vara aceasta, teatrul a fost o sărbătoare continuă a spiritului, o sărbătoare fără pauze și fără sincop. așa cum o așteptam cu toții de vreme îndelungată. Publicul a trăit bucurii nemaiîncercate, actorii au încercat satisfacția excepțională a unor experiențe profesionale noi, iar cronicarii teatrali și-au aminat concediul pentru la toamnă. În sfîrșit, am avut o stagiune estivală...

P.S. Dacă mai e nevoie, autorul precizează că tot ce precede acest post-scriptum aparține domeniului ficțiunii pure, orice asemănare cu realitatea fiind, din păcate, nu numai întâmplătoare ci și imposibilă.

În realitate Bucureștiul n-a avut, nici anul acesta, nici un fel de stagiune estivală. Rivna lui Alecu Popovici și a Olimpiei Arghir care au montat un inspirat spectacol de sunet și lumină la rotonda scriitorilor din Cismigiu a fost singura oază autentică într-un deșert de indiferență și de placiditate. Pe baza unui scenariu simplu, cu o structură și o durată adecvate acestui tip de spectacol, statuile celor douăsprezece mari personalități ale literaturii române s-au însuflețit rînd pe rînd sub atingerea reflectoarelor, în vreme ce banda sonoră a reînviat vocile aproape uitate ale unor celebri scriitori și actori, pronunțînd texte nemuritoare. O pagină vie de istorie literară, și în același timp un act teatral emoționant, care a meritat din plin interesul publicului. Dar a fost singura oază...

Optimist, autorul propune redacției să păstreze acest articol pentru a-l publica (fără post-scriptum) la sfîrșitul verii viitoare.

de poezie și de cîntec patriotic, evocînd neuitatele sacrificii ale poporului și ale celor mai buni fii ai săi, comuniștii, pentru victoria demnității umane, a libertății și a echității sociale, pentru triumful socialismului în România...

Poate către Palatul Brîncovenesc de la Mogoșoaia, sub zidurile căruia reînvie în fiecare seară, potrivit unui admirabil scenariu semnat de un lăutut dramaturg, momente dramatice din istoria poporului român, din lupta sa pentru cîștigarea independenței naționale...

Poate către zona recent restaurată a Curții Domnești și a Hanului lui Manuc, unde zeci de actori și de figuranți drapați în spectaculoase haine de epocă reînnoadă în acordurile muzicii lăutărești savuroasele episoade din Povestea vorbii a lui Anton Pann...

Poate către grădina-berărie amenajată în spirit tradițional, unde se reprezintă, în ambința lor naturală, o suită de momente dramatizate ale lui Caragiale...

Poate către Parcul Ioanid, unde Teatrul „Ion Creangă“, credincios unei tradiții înaustrate acum cîțiva ani cu Sinziana și Pepelea, prezintă micilor spectatori, în monștri de amploare, cîteva dintre marile feerii ale dramaturgiei clasice românești și universale: Legenda funigeilor, Înșir-te mărgărite, Peter Pan, Pasărea albastră...